

בגן הציבורי הקטן השרוי בשלכת שותקים שנינו — אני והשקיעה. אכן, שתיקתנו על הספסל הצולע אך זה החלה וכבר מתכוננת היא, השקיעה, לדרך. הישארי עוד, ידידתי, מה החיפזון? האם נעים לך יותר לשקוע במצלולת הים? הכרישים יטרפו אותך שם ועל שלד הזהב שלך יבנו אלמוגים את בירתם!

אני גועץ שיניי בבשרה הקוסמי. רוצה לעצור בעדה. לו תסיים, לפחות, שתיקתנו את הפרק הראשון! אך במקום לעצור בעדה, להצילה מליצנוח הימה, אני נוגס בקצה לשוני ועכשיו קסתה עליי השתיקה.

מעץ השקד נושרים גיצים. ציפור בעלת כתר-יגון ונוצות שחורות-איטונים שבה מלווייה. והנה שוב אנו שניים: במקום השקיעה מופיעה מיירכתי השדרה הארגמנית אשה ומתרווחת על-ידי על הספסל. "עלמה-באה-בימים" — כושלת-מועדת לשוני הנגוסה: "עלמה-באה-בימים".

"וולודיה — איך הגעת לכאן?"

הריני וולודיה כשם שהנני מלך פורטוגל, אך מניין לי לדעת מי אני אל-כיון? "אני — זה מישו אחר", אני נזכר בהברקה של פיטון, ואני נד בראשי כציפור זו ששבה מן ההלווייה וכעת היא מתנדנדת על ענף ממולי:

— "כן, הביבתי, נחשת..."

— "אתה חי? פלא-פלאים! וכי איך הנך חי אם נשמתך היחידה איננה עוד בתוך ראשך?" לחשת היא סמוך לאזני במעין דיגודג של שיבולת שעירה.

"בצורה זו חי אנוכי מאז שנולדתי ואולי זמן ממושך יותר ואיש לא הטיח כלפי טענה כזו. נכון, מימי לא ראיתי אותה, את נשמתך, בכל זאת יכול אני להישבע: היא קבורה בתוכי היטב ושום גנב-שמות ממולח לא הצליח עדיין לגנוב אותה ממני."

— "אל-נא אל-נא!" חוסמת היא את שפתי באצבעותיה הלא-מוכרות-לי טעם להן כטעם הקינמון, "אל תהיך להישבע! שבועת-שווא היא, שבועה שאין לה שחר! על חטא כזה לא יכפר הכל-יכול. אתה אמנם לא ראית אותה, אני — ראיתיה!"

"מתי והיכן ראית אותה?" נושב אני בינות לאצבעות הקינמון שלה — לכאן ולשם — והדבר מזכיר לי את

במקום בו לנים הכוכבים

אברהם סוצקבר

גניגתי במפוחית-פה בימי ילדותי.

"עוד מעט-קט ותשאל גם לשמי" משחררת היא באדיבות את שפתי מלחיצת אצבעותיה.

"אל תתרעמי. אני כבר שואל זאת. זכרוני החל לאחרונה לצלוע קמעה, כסוס זה שאיבד אחת מפרסתיו."

"לילי. לילי בהירת-השיער! אשה כזו ושם כזה אסור היה לך לשכוח!"... היא מניחה את ראשה על ברכי, כשפניה מופנות כלפי, כדי שאיטיב להיזכר בה.

שוב יכולתי להישבע: פנים אלה אני רואה לראשונה. גם השם אינו מוכר לי: לילי בהירת-השיער. אפילו בדמדומי הגן הציבורי הכבוי קל להשתכנע שפלוגית זו היא בהירת-שיער כשם שהעורב הוא בהירת-שיער. דייני בכך שיש בכוחי לשאת את האמת. האם יהיה עליו לשאת גם את השקר? בכל זאת אני משתיק את זה שרצייתי לומר. הסקרנות מושכת — זרקור למחשבות התועות. ושוב אני נד בראשי בהכנעה:

"אני נזכר, לילי, אני נזכר..."

"סוף-סוף, תודה לאל! טוב שהזיכרון אינו סוס... ועתה, וולודיה, תשמע מתיי והיכן ראיתי את נשמתך ומה קרה לה ולשנינו יחד."

יהי וולודיה, תהי קרפדה... אני מהרהר. אין ספק שהיא מחליפה אותי במישהו אחר. מילא, יבוסם לה... ובכל זאת קשה לי לתפוס כיצד פניי, שהם שלי ורק שלי — כתביד

סודי על קלף ישן — נוטים שיחליפו אותי. האם זייפן-אמן חיקה את דיוקני האמיתי?

ושמא — אני חושב — אין לילי זו בהירת-השיער לגמרי שפוייה? אם היא אינה שפוייה — השפיות ודאי בתוכה. צילה של ציפור מיטיב לשיר מהציפור עצמה... "התחילי, לילינקה, בסוגיית ה"מת", כשנישמתי ניגלתה לפניך. ממילא תתבהר גם סוגיית ה"היכן"..."

ראשה הקטן והפרוע מזנק למעלה מתנחתו על ברכי ומזדקף כקפיץ משוחרר. לילי נשענת על כתפי ומחבקת אותי. רגליה הקטנות תלויות מעל הספסל כרגלי גמד:

"לא הישחלתי את הזמן על משיחה... את הרוויז — בל אחטא בלשוני — לא אוכל לספור. אני רק זוכרת שזה היה אז כשהעיר הפכה לשעון שחור ענק בעל אנשים-ספרות שכובים במעגל. מסביב לאנשים-ספרות אלה נע מחוג של אש וקצר וקצר..."

"המוות לא האיר לנו פנים בעיר. נמלטנו איפוא, ליער, לתוך מעמקיו הקפואים.

"המחוג של השעון השחור קצר גם שם. נמלטנו איפוא לתוך התת-ההכרה שלו, כלומר — לתוך הביצות השעירות שלו שם המחוג רק השתקף."

"לילי, די להחדיר לתוכי את שתיקתך... אני נזכר כאילו זה קרה היום, כאילו — מחר. שנינו שקענו בתוך בורות-מדמנה נפרדים וגוף לגוף לא יכול היה להתקרב. רק ידינו, סמוקות, נמשכו אלה אל אלה בתשוקה — יממה אחר יממה..."

"וולודיה, תן לי לגמור: הרעב התיש את כוחות שנינו ולא היה מה שישביענו. אכלנו עשבים שוטים וביצי צפרדעים. ובאחת הלילות — שמלת כלולות רשרשה על פני הביצות והן החלו להתכסות בכפור — הבחנתי שנשמתך פורחת מתוך פיך ומתקרבת לשלי. היא האירה באור תכלכל כצבע הספיר וגודלה וצורתה — כביצת יונה. הלא יודע אתה יקירי: הרעב קירקר ולפה — עינים גדולות. אני טרפתיה..." "תודה לך, לילי, היטבת לעשות. אלמלא כן היתה נשמתך שוקעת לנצח. הייתי רוצה לעלות לרגל לאותן ביצות. היכן הן, באילו מקומות אוכל למצואן?"

"אתן לך סימן: במקום שם לנים הכוכבים" ●